VOCALISTUL NEPERECHE

(Costin Popa – 6 septembrie 2007)

S-a stins din viață Luciano Pavarotti, cel care a readus în ultimul pătrar al secolului XX și începutul secolului nostru, când nimeni nu se mai aștepta, parfumul extatic al belcantoului în registrul tenoral. Desigur, mai întâi prin Bellini și Donizetti, apoi pigmentând cu această desăvârșită artă și alte teritorii, cel romantic verdian, cel verist sau lirica franceză.

Totul a pornit de la darul dumnezeiesc pe care l-a primit, glasul de o luminozitate solară, cu coroană de armonice de unică strălucire. Limpezimea de sunet, fără nici un fel de asperități era canavaua pe care se brodau culorile cu care înzestra discursul muzical. Îmi amintesc notele de Fa ale frazelor **Celeste Aida, forma divina**, cele mai luminoase, cele mai pure cu care un Radamès și-a exprimat vreodată iubirea pentru Aida. Linia vocală era de o fluiditate ireală, nimic nu întrerupea fluxul sonor care se derula în stupefiantă continuitate. Virtuți belcantiste. Ca element esențial în acest demers, era rezolvarea „pasajului de registru", zona notelor Fa, Fa diez, Sol, în care în mod firesc se schimbă poziția de emitere a sunetului. Ei bine, la Luciano Pavarotti trecerea era insesizabilă totul concentrându-se în sintagma „tehnică vocală ideală". A dobândit-o de la profesorii Ettore Campogalliani și Arrigo Pola, de la marea lui parteneră Joan Sutherland, cu care a alcătuit un desăvârșit cuplu belcantistic. Această omogenitate în conducerea desenului melodic, această impecabilă frazare era pusă în valoare în tot ce interpreta.

Îmi amintesc aria Cântărețului italian din **Cavalerul rozelor** de Richard Strauss, una din cele mai potrivite demonstrații ale artei lui Luciano Pavarotti. Plimbarea continuă pe notele de pasaj, țesătura vocală înaltă, Si bemol - Si natural, erau ca o joacă pentru marele tenor.

Cavaler al Do-ului acut, a fost primul care a făcut să renască, în era modernă, interpretarea în tonalitate originală a ariei lui Tonio din **Fiica regimentului** de Donizetti, cu mai puțin de 9 note de Do.

Extrema **dolcezza** a străbătut desenele melodice ale lui Rodolfo din **Boema** pucciniană, ale lui Edgardo din **Lucia di Lammermoor** sau ale lui Nemorino din **Elixirul dragostei** de Donizetti. Și câte altele! De neuitat!

Toate acestea reprezintă marea moștenire lăsată lumii de Luciano Pavarotti. Dar nu numai!

În ultimii 15 ani ai carierei a alcătuit împreună cu colegii Domingo și Carreras, tripleta care a cucerit mass-media și publicul de cea mai largă reprezentare. A servit în acest mod, în chipul cel mai accesibil, cel mai popular, arta lirică. **Vincerò** al său a răsunat pe toate meridianele, în toate casele.

L-am ascultat în sala Operei de Stat din Viena în **Tosca** de Puccini. Deși îi sorbisem toate înregistrările discografice, m-a frapat culoarea cu totul specială a vocii ascultată **live**.

Hotărât lucru, discul, oricât de perfecționat tehnic ar fi, nu a putut capta irizațiile cu care minunatul instrument vocal al lui Luciano Pavarotti inunda sala. În plus, transpunea în sunet, o pasiune și o dăruire exemplare.

La moartea lui Luciano Pavarotti, VOCALISTUL NEPERECHE, ne inundă tristețea. Dumnezeu să-l odihnească pe marele tenor așa după cum l-a înzestrat, în pacea celor mai sublime cântări!